

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.

Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121, 1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta. 07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.net

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net**Subscripcions:** 902 131 025.**Edita:** Edicions del País Valencià, SA.**Editor:** Eliseu Climent.**Coordinació:** Jaume Monzó.**Redacció de València:** Núria Cadenas, Víctor Maceada, Joan M. Oleaque.**Redacció de Barcelona:** Enric Rimbau (*cap de redacció*), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Millan i Gemma Morales (*secretària de redacció*).**Redacció de Palma:** Miquel Payeras.**Redacció de Perpinyà:** Sebastià Girard.**Producció:** Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).**Rúbriques:** Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.**Corresponsals:** Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carlos Marqués (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Toni Solanelles (Andorra).**Col·laboradors:** Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Francesc de Paula Burguera, Bea Cabezas, Laia Campos, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot, Toni Payà, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sàez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Àlvar Valls, Melissa Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.**Col·laboradors gràfics:** Tina Bagué, Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.**Disseny:** Enric Satué.**Foto portada:** Efe.**Arxiu:** Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*).**Publicitat i promoció:** Salva Martínez (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Barcelona). Tel.: 932 384 262.**Subscripcions:** Quica Sena.**Administració:** Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumpció Palau.**Fotomecànica i impressió:** Rivadeneira, SA.**Dipòsit legal:** V-853-1984.**Preu a la Catalunya Nord:** 3,04 euros. (S'hi inclouen les despeses de transport)*Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.*

“M’agradaria veure la mateixa compassió pels 50.000 infants que moren diàriament per malalties que es poden prevenir. Al món hi ha un tsunami cada dia.” Així s’expressava la setmana passada Jan Egeland, coordinador d’Ajut d’Emergència de l’ONU, davant l’estranya cursa entre estats que sembla haver-se establert per ascendir posicions al rànquing de donants per a les zones que van patir la catàstrofe del passat 26 de desembre, i que ja ha estat etiquetada com a “compassió competitiva”. És clar que, com assenyalava el mateix Egeland, és millor aquesta compassió —o solidaritat, segons el punt de vista— que la indiferència, però també és cert que del dit al fet, hi sol haver un bon tros de camí (dels 35 milions de dòlars en ajuts internacionals anunciats per al terratrèmol que devastà la ciutat iraniana de Bam, el 2003 —i també el 26 de desembre—, tot just se’n van recaptar 17, per exemple).

En tot cas, de cataclismes naturals amb xifres terribles de morts, n’hi ha hagut uns quants, al segle XX (podem recordar els més de 600.000 al terratrèmol de l’any 1976, a Tangshan, al nord de la Xina; o els 500.000 del cicló que va afectar Bangladesh el 1970): per què aquest terratrèmol submarí que ha devastat el sud-est asiàtic ha generat una resposta diferent? D’entrada, hi ha el fet que, en aquest cas, la devastació ha afectat un territori extensíssim que abraça, a més, un nombre important d’estats diferents. Però ha aconseguit focalitzar l’atenció d’uns estats que passen de llarg sense escarafalls dels milions de cadàvers que ja acumulen les guerres al Congo, posem per cas, perquè en bona mesura ara ha causat milers de morts entre els turistes.

Una vegada constatat l’abast del desastre —i assumida, de retruc, la vergonya de la doble vara occidental de valorar les víctimes—, potser és hora de mirar de donar la volta a la fatalitat. D’un gran mal —el més gran, la mort, i a tan gran escala—, se’n poden extraure alguns petits béns. Primer, aprofitar el trist egoisme occidental, que ara mira devers aquesta zona del Planeta, per aconseguir al màxim d’ajut possible (i que no siga mitjançant l’establiment de crèdits que només augmentaran el ja astronòmic deute extern dels estats de la zona, com ha denunciat Intermón que té previst de fer el Govern espanyol amb el 90% de les seues contribucions). En segon lloc, que el mutu sentiment de vulnerabilitat —i la mútua necessitat— puguen produir cert desgel en les relacions entre estats veïns que faciliten espais de cooperació (com ja s’ha donat en altres ocasions: amb l’ajut xinès arran del terratrèmol a Taiwan, o el suport pakistanès als afectats pel sisme del 2000, a l’Índia): que propicien la detecció, l’intercanvi d’informació i l’avís davant de fenòmens naturals d’aquestes característiques i que facen possible, igualment, la posterior evacuació de la població. I finalment, potser seria hora d’atendre amb més eficàcia els contenciosos polítics que sotraguen la zona: des de la guerrilla tamil al nord de Sri Lanka fins al conflicte nacional no resolt que es manté precisament a Aceh —una de les zones més afectades pel tsunami i amb voluntat d’autodeterminació respecte d’Indonèsia—. Perquè resoldre aquests conflictes ajudarà a afrontar amb més mitjans possibles noves situacions de perill. I a salvar vides humanes.

Als nostres lectors

Abans d’acabar el 2004, un tsunami, una onada gegant provocada per un sisme submarí, ha deixat, a les costes de l’Àsia meridional, milers de morts (el 5 de gener se n’havien comptat 145.000) i uns 5 milions de persones sense aliments ni medicines. Els fets es van produir quan EL TEMPS ja havia tancat l’edició del número 1.073 i això ens va impedir fer-ne cap esment en l’exemplar de la setmana passada.

De catàstrofes naturals d’aquesta mena, en tenim molts testimonis històrics, però el progrés del coneixement, els avenços científics i tecnològics ens havien fet començar el segle XXI amb la falsa confiança que era possible minimitzar-ne les conseqüències. Els sistemes que alerten de l’arribada d’un tsunami els tenen els japonesos, però els països en via de desenvolupament ni gaudeixen d’aquesta tecnologia ni tenen un fàcil accés als medicaments. L’esclatxa entre el Primer i el Tercer Món continua ben oberta.

Redacció